

இந்திய அரசமைப்புச் சட்டத்தை ஏற்படுத்துதல்

அரசியலமைப்பு நிர்ணய சபைக்கான கோரிக்கை:

1934 ஆம் ஆண்டுதான், இந்தியாவில் கம்யூனிஸ்ட் இயக்கத்தின் முன்னோடியான எம்.என்.ராய் அவர்களால் முதன்முறையாக இந்தியாவுக்கான அரசியல் நிர்ணய சபை யோசனை முன்வைக்கப்பட்டது. 1935 ஆம் ஆண்டில், இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் (INC), முதன்முறையாக, இந்திய அரசியலமைப்பை உருவாக்குவதற்கு ஒரு அரசியலமைப்பு சபையை அதிகாரப்பூர்வமாக கோரியது. 1938 இல், ஜவஹர்லால் நேரு, INC சார்பாக, 'சுதந்திர இந்தியாவின் அரசியலமைப்பு, வெளியுலகத் தலையீடு இல்லாமல், வயது வந்தோருக்கான வாக்குரிமையின் அடிப்படையில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட அரசியலமைப்புச் சபையால் உருவாக்கப்பட வேண்டும்' என்று அறிவித்தார். 1940 ஆம் ஆண்டின் 'ஆகஸ்ட் ஆஃப்' என்று அழைக்கப்படும் இந்த கோரிக்கையை பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் கொள்கையளவில் இறுதியாக ஏற்றுக்கொண்டது. 1942 ஆம் ஆண்டில், அமைச்சரவையின் உறுப்பினரான சர் ஸ்டாஃபோர்ட் கிரிப்ஸ், பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தின் வரைவு முன்மொழிவுடன் இந்தியாவுக்கு வந்தார். இரண்டாம் உலகப் போருக்குப் பிறகு ஏற்றுக்கொள்ளப்படும் ஒரு சுதந்திரமான அரசியலமைப்பை உருவாக்குதல். கிரிப்ஸ் முன்மொழிவுகள் முஸ்லீம் லீக்கால் நிராகரிக்கப்பட்டன, இது இந்தியாவை இரண்டு தனித்தனி அரசியலமைப்புச் சபைகளுடன் இரண்டு தன்னாட்சி மாநிலங்களாகப் பிரிக்க வேண்டும். இறுதியாக, ஒரு கேபினட் மிஷன்1 இந்தியாவிற்கு அனுப்பப்பட்டது. இரண்டு அரசியல் நிர்ணய சபைகள் என்ற யோசனையை அது நிராகரித்தாலும், அது அரசியல் நிர்ணய சபைக்கு ஒரு திட்டத்தை முன்வைத்தது, இது முஸ்லிம் லீக்கை அதிகமாகவோ அல்லது குறைவாகவோ திருப்திப்படுத்தியது.

அரசியலமைப்பு நிர்ணய சபை:

1946 நவம்பரில் அமைச்சரவை மிஷன் திட்டத்தால் உருவாக்கப்பட்ட திட்டத்தின் கீழ் அரசியலமைப்பு சபை உருவாக்கப்பட்டது. திட்டத்தின் அம்சங்கள் பின்வருமாறு:

1. அரசியல் நிர்ணய சபையின் மொத்த பலம் 389 ஆக இருக்க வேண்டும். இவற்றில் 296 இடங்கள் பிரிட்டிஷ் இந்தியாவுக்கும், 93 இடங்கள் இளவரசர் மாகாணங்களுக்கும் ஒதுக்கப்பட்டது. பிரிட்டிஷ் இந்தியாவிற்கு ஒதுக்கப்பட்ட 296 இடங்களில், பதினொரு ஆளுநர்களின் மாகாணங்களில் இருந்து 292 உறுப்பினர்களும், நான்கு தலைமை ஆணையர்களின் மாகாணங்களில் இருந்து நான்கு பேரும், தலா ஒருவராக இருக்க வேண்டும்.
2. ஒவ்வொரு மாகாணம் மற்றும் சமஸ்தானம் (அல்லது சிறிய மாநிலங்களில் மாநிலங்களின் குழு) அந்தந்த மக்கள்தொகை விகிதத்தில் இடங்கள் ஒதுக்கப்பட வேண்டும். தோராயமாக, ஒவ்வொரு மில்லியன் மக்களுக்கும் ஒரு இடம் ஒதுக்கப்பட வேண்டும்.

MANIDHANAHEYAM FREE IAS ACADEMY - TNPSC GROUP - PRELIMINARY EXAM
UNIT - V - INDIAN POLITY

3. ஒவ்வொரு பிரித்தானிய மாகாணத்திற்கும் ஒதுக்கப்பட்ட இடங்கள், முஸ்லிம்கள், சீக்கியர்கள் மற்றும் பொது (முஸ்லிம்கள் மற்றும் சீக்கியர்களைத் தவிர) மூன்று முக்கிய சமூகங்களுக்கு அவர்களது மக்கள்தொகை விகிதத்தில் பிரிக்கப்பட வேண்டும்.
4. ஒவ்வொரு சமூகத்தினதும் பிரதிநிதிகள் மாகாண சட்டமன்றத்தில் அந்தச் சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட வேண்டும் மற்றும் ஒற்றை மாற்றத்தக்க வாக்கு மூலம் விகிதாசாரப் பிரதிநிதித்துவ முறையில் வாக்களிப்பது.
5. சமஸ்தானங்களின் பிரதிநிதிகள் சமஸ்தானங்களின் தலைவர்களால் பரிந்துரைக்கப்பட வேண்டும்.

அரசியல் நிர்ணய சபை ஒரு பகுதியாக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட மற்றும் ஒரு பகுதியாக நியமனம் செய்யப்பட்ட அமைப்பாக இருக்க வேண்டும் என்பது இதன் மூலம் தெளிவாகிறது. மேலும், உறுப்பினர்கள் மறைமுகமாக மாகாண சபைகளின் உறுப்பினர்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட வேண்டும், அவர்களே வரையறுக்கப்பட்ட வாக்குரிமையில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர்.

அரசியல் நிர்ணய சபைக்கான தேர்தல்கள் (பிரிட்டிஷ் இந்திய மாகாணங்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட 296 இடங்களுக்கு) ஜூலை-ஆகஸ்ட் 1946 இல் நடைபெற்றது. இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் 208 இடங்களையும், முஸ்லீம் லீக் 73 இடங்களையும், சிறு குழுக்கள் மற்றும் சுயேச்சைகள் மீதமுள்ள 15 இடங்களைப் பெற்றன. . இருப்பினும், சமஸ்தானங்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட 93 இடங்கள் அரசியலமைப்பு சபையில் இருந்து விலகி இருக்க முடிவு செய்ததால் நிரப்பப்படவில்லை.

அரசியல் நிர்ணய சபையானது வயது வந்தோருக்கான வாக்குரிமையின் அடிப்படையில் இந்திய மக்களால் நேரடியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படவில்லை என்றாலும், இந்திய சமூகத்தின் அனைத்துப் பிரிவுகளின் பிரதிநிதிகளை உள்ளடக்கியது — இந்துக்கள், முஸ்லிம்கள், சீக்கியர்கள், பார்சிகள், ஆங்கிலோ-இந்தியர்கள், இந்திய கிறிஸ்தவர்கள், எஸ்சிக்கள், எஸ்டிகள் உட்பட. இந்த அனைத்து பிரிவுகளின் பெண்கள். மகாத்மா காந்தியைத் தவிர, அந்தக் காலத்தில் இந்தியாவின் அனைத்து முக்கியப் பிரமுகர்களும் பேரவையில் இடம்பெற்றிருந்தனர்.

அரசியலமைப்பு நிர்ணய சபையின் வேலை:

அரசியல் நிர்ணய சபை அதன் முதல் கூட்டத்தை டிசம்பர் 9, 1946 அன்று நடத்தியது. முஸ்லீம் லீக் கூட்டத்தை புறக்கணித்து பாகிஸ்தான் தனிநாடு கோரிக்கையை வலியுறுத்தியது. இதனால் கூட்டத்தில் 211 உறுப்பினர்கள் மட்டுமே கலந்து கொண்டனர்.

மூத்த உறுப்பினரான டாக்டர் சச்சிதானந்த சின்ஹா, பிரெஞ்சு நடைமுறையைப் பின்பற்றி, பேரவையின் தற்காலிகத் தலைவராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார்.

பின்னர், பேரவைத் தலைவராக டாக்டர் ராஜேந்திர பிரசாத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். இதேபோல், இருவரும் எச்.சி. முகர்ஜி மற்றும் வி.டி. கிருஷ்ணமாச்சாரி பேரவையின்

MANIDHANAHEYAM FREE IAS ACADEMY - TNPSC GROUP - PRELIMINARY EXAM
UNIT - V - INDIAN POLITY

துணைத் தலைவர்களாக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர். வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், சட்டமன்றத்தில் இரண்டு துணைத் தலைவர்கள் இருந்தனர்.

குறிக்கோள்கள் தீர்மானம்:

டிசம்பர் 13, 1946 அன்று, ஜவஹர்லால் நேரு சட்டமன்றத்தில் வரலாற்று சிறப்புமிக்க 'குறிக்கோள் தீர்மானத்தை' முன்வைத்தார். இது அரசியலமைப்பு கட்டமைப்பின் அடிப்படைகள் மற்றும் தத்துவத்தை வகுத்தது. அதில் கூறியிருப்பதாவது:

1. “இந்தியாவை ஒரு சுதந்திர இறையாண்மை கொண்ட குடியரசாக அறிவிக்கவும், அதன் எதிர்கால ஆட்சிக்கான அரசியலமைப்பை உருவாக்கவும் உறுதியான மற்றும் உறுதியான தீர்மானத்தை இந்த அரசியலமைப்புச் சபை அறிவிக்கிறது:
2. இப்போது பிரிட்டிஷ் இந்தியாவை உள்ளடக்கிய பிரதேசங்கள், இப்போது இந்திய மாநிலங்களை உருவாக்கும் பிரதேசங்கள் மற்றும் இந்தியாவிற்கு வெளியே உள்ள இந்தியாவின் பிற பகுதிகள் மற்றும் மாநிலங்கள் மற்றும் சுதந்திர இறையாண்மை கொண்ட இந்தியாவாக அமைக்க விரும்பும் பிற பிரதேசங்கள், அவர்கள் அனைவரின் ஒன்றியமாக இருக்கும்; மற்றும்
3. மேற்கூறிய பிரதேசங்கள், அவற்றின் தற்போதைய எல்லைகளுடன் அல்லது அரசியலமைப்புச் சபையால் தீர்மானிக்கப்படும் மற்றும் அதன்பின் அரசியலமைப்பின் சட்டத்தின்படி, எஞ்சிய அதிகாரங்களுடன் தன்னாட்சி அலகுகளின் அந்தஸ்தை வைத்திருக்கும் மற்றும் வைத்திருக்கும் மற்றும் அனைத்தையும் செயல்படுத்தும் அரசு மற்றும் நிர்வாகத்தின் அதிகாரங்கள் மற்றும் செயல்பாடுகள் யூனியனுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ள அல்லது ஒதுக்கப்பட்ட அல்லது யூனியனில் உள்ளார்ந்த அல்லது மறைமுகமாக அல்லது அதன் விளைவாக ஏற்படும் அதிகாரங்கள் மற்றும் செயல்பாடுகளைத் தவிர; மற்றும்
4. இறையாண்மையுள்ள சுதந்திர இந்தியாவின் அனைத்து அதிகாரமும், அதன் மக்களிடமிருந்து பெறப்படுகின்றன; இதில் இந்திய மக்கள் அனைவருக்கும் நீதி, சமூக, பொருளாதார மற்றும் அரசியல் உத்தரவாதம் மற்றும் பாதுகாப்பானது; வாய்ப்பு நிலை சமத்துவம், மற்றும் சட்டத்தின் முன் சமத்துவம்; சட்டம் மற்றும் பொது ஒழுக்கத்திற்கு உட்பட்டு சிந்தனை, கருத்து, நம்பிக்கை, நம்பிக்கை, வழிபாடு, தொழில், சங்கம் மற்றும் செயலுக்கான சுதந்திரம்;
5. இதில் சிறுபான்மையினர், பிற்படுத்தப்பட்ட மற்றும் பழங்குடியினர் பகுதிகள் மற்றும் தாழ்த்தப்பட்ட மற்றும் பிற பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினருக்கு போதுமான பாதுகாப்புகள் வழங்கப்பட வேண்டும்;
6. இதன் மூலம் குடியரசின் பிரதேசத்தின் ஒருமைப்பாடு மற்றும் நிலம், கடல் மற்றும் காற்று மீதான அதன் இறையாண்மை உரிமைகள் நீதி மற்றும் நாகரிக நாடுகளின் சட்டத்தின்படி பராமரிக்கப்படும்;
7. இந்த புராதன நிலம் உலகில் அதன் உரிமையான மற்றும் கௌரவமான இடத்தை அடைந்து, உலக அமைதி மற்றும் மனித குலத்தின் நலனை மேம்படுத்துவதில் அதன் முழு மற்றும் விருப்பமான பங்களிப்பை செய்கிறது.

MANIDHANAHEYAM FREE IAS ACADEMY - TNPSC GROUP - PRELIMINARY EXAM
UNIT - V - INDIAN POLITY

இந்தத் தீர்மானம் ஜனவரி 22, 1947 அன்று பேரவையால் ஏகமனதாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. இது அரசியலமைப்பின் இறுதி வடிவத்தை அதன் அனைத்து அடுத்தடுத்த கட்டங்களிலும் பாதித்தது. அதன் திருத்தப்பட்ட பதிப்பு தற்போதைய அரசியலமைப்பின் முகவுரையை உருவாக்குகிறது.

சுதந்திரச் சட்டத்தின் மூலம் மாற்றங்கள்:

அரசியல் நிர்ணய சபையிலிருந்து விலகியிருந்த சமஸ்தானங்களின் பிரதிநிதிகள் படிப்படியாக அதில் இணைந்தனர். ஏப்ரல் 28, 1947 இல், ஆறு மாநிலங்களின் பிரதிநிதிகள் 5 சட்டமன்றத்தின் ஒரு பகுதியாக இருந்தனர். ஜூன் 3, 1947 இல் நாட்டைப் பிரிப்பதற்கான மவுண்ட்பேட்டன் திட்டம் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட பிறகு, பிற சமஸ்தானங்களின் பிரதிநிதிகள் சட்டமன்றத்தில் தங்கள் இருக்கைகளில் அமர்ந்தனர். இந்திய டொமினியனில் இருந்து முஸ்லிம் லீக் உறுப்பினர்களும் சட்டசபைக்குள் நுழைந்தனர்.

1947 இன் இந்திய சுதந்திரச் சட்டம் சட்டமன்றத்தின் நிலைப்பாட்டில் பின்வரும் மூன்று மாற்றங்களைச் செய்தது:

1. சட்டமன்றம் முழு இறையாண்மை கொண்ட அமைப்பாக ஆக்கப்பட்டது, அது விரும்பிய அரசியலமைப்பை உருவாக்க முடியும். இந்தச் சட்டம், இந்தியா தொடர்பாக பிரிட்டிஷ் நாடாளுமன்றத்தால் உருவாக்கப்பட்ட எந்தச் சட்டத்தையும் ரத்து செய்யவோ அல்லது மாற்றியமைக்கவோ பேரவைக்கு அதிகாரம் அளித்தது.
2. நிர்ணய சபை ஒரு சட்டமன்ற அமைப்பாகவும் ஆனது. வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், சட்டமன்றத்திற்கு இரண்டு தனித்தனி செயல்பாடுகள் ஒதுக்கப்பட்டன, அதாவது சுதந்திர இந்தியாவுக்கான அரசியலமைப்பை உருவாக்குதல் மற்றும் நாட்டிற்கான சாதாரண சட்டங்களை இயற்றுதல். இந்த இரண்டு பணிகளும் தனித்தனி நாட்களில் செய்யப்பட வேண்டும். இதனால், சட்டமன்றம் சுதந்திர இந்தியாவின் முதல் பாராளுமன்றம் (டொமினியன் சட்டமன்றம்) ஆனது. சட்டமன்றம் அரசியல் நிர்ணய சபையாக கூடிய போதெல்லாம் அது டாக்டர் ராஜேந்திர பிரசாத் அவர்களாலும், சட்டமன்ற குழுவாக கூடியபோது ஜி வி மவ்லாங்கர் அவர்களாலும் தலைமை தாங்கப்பட்டது. இந்த இரண்டு செயல்பாடுகளும் நவம்பர் 26, 1949 வரை தொடர்ந்தது, அப்போது அரசியலமைப்பை உருவாக்கும் பணி முடிந்தது.
3. முஸ்லீம் லீக் உறுப்பினர்கள் (பாகிஸ்தானில் உள்ள பகுதிகள்) இந்தியாவிற்கான அரசியல் நிர்ணய சபையிலிருந்து வெளியேறினர். இதன் விளைவாக, கேபினட் மிஷன் திட்டத்தின் கீழ் முதலில் 1946 இல் நிர்ணயிக்கப்பட்ட 389 ஆக இருந்த சட்டமன்றத்தின் மொத்த பலம் 299 ஆகக் குறைந்தது. இந்திய மாகாணங்களின் பலம் (முன்னாள் பிரிட்டிஷ் மாகாணங்கள்) 296 இலிருந்து 229 ஆகவும், சமஸ்தானங்களின் பலம் 93 இலிருந்து 70 ஆகவும் குறைக்கப்பட்டது. டிசம்பர் 31, 1947 இல் மாநில வாரியாக சட்டமன்ற உறுப்பினர் எண்ணிக்கை.

MANIDHANAHEYAM FREE IAS ACADEMY - TNPSC GROUP - PRELIMINARY EXAM
UNIT - V - INDIAN POLITY

நிகழ்த்தப்பட்ட பிற செயல்பாடுகள்:

அரசியலமைப்பை உருவாக்குவது மற்றும் சாதாரண சட்டங்களை இயற்றுவதுடன், அரசியலமைப்பு சபை பின்வரும் செயல்பாடுகளையும் செய்தது:

1. இது மே 1949 இல் காமன்வெல்த் அமைப்பின் இந்தியாவின் உறுப்பினரை அங்கீகரித்தது.
2. இது ஜூலை 22, 1947 அன்று தேசியக் கொடியை ஏற்றுக்கொண்டது.
3. இது ஜனவரி 24, 1950 அன்று தேசிய கீதத்தை ஏற்றுக்கொண்டது.
4. இது ஜனவரி 24, 1950 அன்று தேசிய பாடலை ஏற்றுக்கொண்டது.
5. இது ஜனவரி 24, 1950 அன்று இந்தியாவின் முதல் ஜனாதிபதியாக டாக்டர் ராஜேந்திர பிரசாத் தேர்ந்தெடுத்தது.

மொத்தத்தில், அரசியல் நிர்ணய சபை இரண்டு ஆண்டுகள், 11 மாதங்கள் மற்றும் 18 நாட்களில் 11 அமர்வுகளைக் கொண்டிருந்தது. அரசியலமைப்பை உருவாக்குபவர்கள் சுமார் 60 நாட்களின் அரசியலமைப்புகளை ஆய்வு செய்தனர், மேலும் அரசியலமைப்பு வரைவு 114 நாட்களுக்கு பரிசீலிக்கப்பட்டது. அரசியலமைப்புச் சட்டத்தை உருவாக்குவதற்கான மொத்தச் செலவு 64 லட்சம் ரூபாய்.

ஜனவரி 24, 1950 அன்று, அரசியல் நிர்ணய சபை அதன் இறுதிக் கூட்டத்தை நடத்தியது. இருப்பினும், அது முடிவடையவில்லை, ஜனவரி 26, 1950 முதல் 1951-52 முதல் பொதுத் தேர்தலுக்குப் பிறகு புதிய பாராளுமன்றம் உருவாகும் வரை இந்தியாவின் தற்காலிக நாடாளுமன்றமாகத் தொடர்ந்தது.

தொகுதி சட்டமன்றக் குழுக்கள்:

அரசியலமைப்புச் சபையானது அரசியலமைப்பை உருவாக்கும் பல்வேறு பணிகளைக் கையாள்வதற்காக பல குழுக்களை நியமித்தது. இவற்றில் எட்டு பெரிய குழுக்களாகவும் மற்றவை சிறிய குழுக்களாகவும் இருந்தன. இந்த குழுக்களின் பெயர்கள் மற்றும் அவற்றின் தலைவர்கள் கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ளன:

முக்கிய குழுக்கள்:

1. ஒன்றிய அதிகாரக் குழு - ஜவஹர்லால் நேரு
2. ஒன்றிய அரசியலமைப்பு குழு - ஜவஹர்லால் நேரு
3. மாகாண அரசியலமைப்பு குழு - சர்தார் படேல்
4. வரைவுக் குழு - டாக்டர் பி.ஆர். அம்பேத்கர்
5. அடிப்படை உரிமைகள், சிறுபான்மையினர் மற்றும் பழங்குடியினர் மற்றும் விலக்கப்பட்ட பகுதிகளுக்கான ஆலோசனைக் குழு - சர்தார் படேல்.

இந்தக் குழு பின்வரும் எட்டு துணைக் குழுக்களைக் கொண்டிருந்தது:

1. அடிப்படை உரிமைகள் துணைக் குழு - ஜே.பி. கிருபலானி
2. சிறுபான்மையினர் துணைக் குழு - எச்.சி. முகர்ஜி

UNIT - V - INDIAN POLITY

3. வடகிழக்கு எல்லைப்புற பழங்குடிப் பகுதிகள் மற்றும் அஸ்ஸாம் விலக்கப்பட்ட & பகுதி விலக்கப்பட்ட பகுதிகள் துணைக் குழு - கோபிநாத் பர்தோலி
4. விலக்கப்பட்ட மற்றும் பகுதி விலக்கப்பட்ட பகுதிகள் (அஸ்ஸாமில் உள்ளவை தவிர) துணைக் குழு - ஏ.வி. தக்கார்
5. வடமேற்கு எல்லைப்புற பழங்குடியினர் பகுதிகள் துணைக்குழு
6. நடைமுறைக் குழுவின் விதிகள் - டாக்டர் ராஜேந்திர பிரசாத்
7. மாநிலங்கள் குழு (மாநிலங்களுடன் பேச்சுவார்த்தை நடத்துவதற்கான குழு) - ஜவஹர்லால் நேரு
8. வழிநடத்தல் குழு - டாக்டர் ராஜேந்திர பிரசாத்

சிறு குழுக்கள்:

1. நிதி மற்றும் பணியாளர் குழு - டாக்டர் ராஜேந்திர பிரசாத்
2. நற்சான்றிதழ் குழு - ஆலடி கிருஷ்ணசுவாமி ஐயர்
3. ஹவுஸ் கமிட்டி - பி. பட்டாபி சீதாராமையா
4. வணிகக் குழுவின் உத்தரவு - டாக்டர் கே.எம். முன்ஷி
5. தேசியக் கொடிக்கான தற்காலிகக் குழு - டாக்டர் ராஜேந்திர பிரசாத்
6. அரசியல் நிர்ணய சபையின் செயல்பாடுகள் மீதான குழு - ஜி.வி. மாவலங்கர்
7. உச்ச நீதிமன்றத்தின் தற்காலிகக் குழு - எஸ். வரதாச்சாரி (சட்டமன்ற உறுப்பினர் அல்ல)
8. தலைமை ஆணையர்களின் மாகாணங்களுக்கான குழு - பி. பட்டாபி சீதாராமையா
9. மத்திய அரசியலமைப்பின் நிதி ஒதுக்கீடுகள் குறித்த நிபுணர் குழு - நளினி ரஞ்சன் சர்க்கார் (சட்டமன்ற உறுப்பினர் அல்ல)
10. மொழிவாரி மாகாணங்கள் ஆணையம் - எஸ்.கே. டார் (சட்டமன்ற உறுப்பினர் அல்ல)
11. வரைவு அரசியலமைப்பை ஆய்வு செய்வதற்கான சிறப்புக் குழு - ஜவஹர்லால் நேரு
12. பிரஸ் கேலரி கமிட்டி - உஷா நாத் சென்
13. குடியரிமைக்கான தற்காலிகக் குழு - எஸ். வரதாச்சாரி

வரைவு குழு:

அரசியல் நிர்ணய சபையின் அனைத்து குழுக்களிலும், மிக முக்கியமான குழு ஆகஸ்ட் 29, 1947 இல் அமைக்கப்பட்ட வரைவுக் குழுவாகும். இந்தக் குழுதான் புதிய அரசியலமைப்பின் வரைவைத் தயாரிக்கும் பணியை ஒப்படைத்தது. இது ஏழு உறுப்பினர்களைக் கொண்டிருந்தது. அவை:

1. டாக்டர் பி ஆர் அம்பேத்கர் (தலைவர்)
2. என் கோபாலசுவாமி அய்யங்கார்
3. ஆலடி கிருஷ்ணசுவாமி ஐயர்
4. டாக்டர் கே எம் முன்ஷி

MANIDHANAHEYAM FREE IAS ACADEMY - TNPSC GROUP - PRELIMINARY EXAM
UNIT - V - INDIAN POLITY

5. சையது முகமது சாதுல்லா
6. என் மாதவ ராவ் (அவர் உடல்நலக்குறைவு காரணமாக ராஜினாமா செய்த பி எல் மிட்டருக்குப் பதிலாக)
7. டி டி கிருஷ்ணமாச்சாரி (அவர் 1948 இல் இறந்த டி பி கைதானுக்குப் பதிலாக)

வரைவுக் குழு:

வரைவுக் குழு, பல்வேறு குழுக்களின் முன்மொழிவுகளைக் கருத்தில் கொண்டு, இந்திய அரசியலமைப்பின் முதல் வரைவைத் தயாரித்தது, இது பிப்ரவரி 1948 இல் வெளியிடப்பட்டது.

வரைவை விவாதிக்கவும், திருத்தங்களை முன்மொழியவும் இந்திய மக்களுக்கு எட்டு மாதங்கள் அவகாசம் அளிக்கப்பட்டது. பொதுமக்களின் கருத்துக்கள், விமர்சனங்கள் மற்றும் ஆலோசனைகளின் வெளிச்சத்தில், வரைவுக் குழு இரண்டாவது வரைவைத் தயாரித்தது, அது அக்டோபர் 1948 இல் வெளியிடப்பட்டது. வரைவுக் குழு அதன் வரைவைத் தயாரிக்க ஆறு மாதங்களுக்கும் குறைவான நேரத்தை எடுத்துக் கொண்டது. மொத்தத்தில் அது 141 நாட்கள் மட்டுமே அமர்ந்திருந்தது.

அரசியலமைப்புச் சட்டம்:

டாக்டர் பி ஆர் அம்பேத்கர் நவம்பர் 4, 1948 அன்று சட்டமன்றத்தில் அரசியலமைப்பின் இறுதி வரைவை அறிமுகப்படுத்தினார் (முதல் வாசிப்பு). சட்டமன்றத்தில் ஐந்து நாட்கள் (நவம்பர் 9, 1948 வரை) பொது விவாதம் நடைபெற்றது.

இரண்டாவது அமர்வு (பிரிவு மூலம் உட்பிரிவு) நவம்பர் 15, 1948 இல் தொடங்கி அக்டோபர் 17, 1949 இல் முடிவடைந்தது. இந்த கட்டத்தில், 7653 திருத்தங்கள் முன்மொழியப்பட்டன மற்றும் 2473 உண்மையில் சட்டமன்றத்தில் விவாதிக்கப்பட்டன.

வரைவின் மூன்றாவது அமர்வு நவம்பர் 14, 1949 இல் தொடங்கியது. டாக்டர் பி ஆர் அம்பேத்கர் ஒரு பிரேரணையை முன்வைத்தார் - 'சட்டசபையால் நிறைவேற்றப்பட்ட அரசியலமைப்பு நிறைவேற்றப்பட வேண்டும்'. வரைவு அரசியலமைப்பு மீதான பிரேரணை நவம்பர் 26, 1949 அன்று நிறைவேற்றப்பட்டதாக அறிவிக்கப்பட்டது, மேலும் உறுப்பினர்கள் மற்றும் ஜனாதிபதியின் கையொப்பங்களைப் பெற்றது. சட்டசபையின் மொத்தமுள்ள 299 உறுப்பினர்களில், 284 பேர் மட்டுமே அன்று உண்மையில் ஆஜராகி அரசியலமைப்பில் கையெழுத்திட்டனர். அரசியலமைப்பு சபையில் இந்திய மக்கள் இந்த அரசியலமைப்பை ஏற்றுக்கொண்டு, இயற்றிய மற்றும் தங்களுக்கு வழங்கிய தேதியாக முகவுரையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள தேதியும் இதுதான்.

MANIDHANAHEYAM FREE IAS ACADEMY - TNPSC GROUP - PRELIMINARY EXAM
UNIT - V - INDIAN POLITY

நவம்பர் 26, 1949 இல் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட அரசியலமைப்பில் ஒரு முன்னுரை, 395 கட்டுரைகள் மற்றும் 8 அட்டவணைகள் உள்ளன. முழு அரசியலமைப்பு ஏற்கனவே இயற்றப்பட்ட பிறகு முன்னுரை இயற்றப்பட்டது.

அப்போதைய சட்ட அமைச்சராக இருந்த டாக்டர் பி.ஆர்.அம்பேத்கர், சட்ட வரைவை சட்டசபையில் முன்மொழிந்தார். பேரவையின் விவாதங்களில் அவர் மிக முக்கிய பங்கு வகித்தார். அவர் சட்டமன்றத்தில் தர்க்கரீதியான, வலிமையான மற்றும் வற்புறுத்தும் வாதங்களுக்கு பெயர் பெற்றவர். அவர் 'இந்திய அரசியலமைப்பின் தந்தை' என்று அங்கீகரிக்கப்படுகிறார். இந்த புத்திசாலித்தனமான எழுத்தாளர், அரசியலமைப்பு நிபுணர், பட்டியல் சாதிகளின் மறுக்கமுடியாத தலைவர் மற்றும் 'இந்திய அரசியலமைப்பின் தலைமை சிற்பி' 'நவீன மனு' என்றும் அழைக்கப்படுகிறார்.

அரசியலமைப்பின் அமலாக்கம்:

5, 6, 7, 8, 9, 60, 324, 366, 367, 379, 380, 388, 391 ஆகிய பிரிவுகளில் உள்ள குடியரிமை, தேர்தல்கள், தற்காலிக நாடாளுமன்றம், தற்காலிக மற்றும் இடைநிலை விதிகள் மற்றும் குறுகிய தலைப்பு தொடர்பான அரசியலமைப்பின் சில விதிகள், 392 மற்றும் 393 நவம்பர் 26, 1949 இல் அமலுக்கு வந்தது.

அரசியலமைப்பின் மீதமுள்ள விதிகள் (பெரும்பாலான பகுதி) ஜனவரி 26, 1950 அன்று நடைமுறைக்கு வந்தது. இந்த நாள் அரசியலமைப்பில் 'அதன் தொடக்க தேதி' என்று குறிப்பிடப்படுகிறது, மேலும் குடியரசு தினமாக கொண்டாடப்படுகிறது.

அரசியலமைப்பின் வரலாற்று முக்கியத்துவம் காரணமாக ஜனவரி 26 குறிப்பாக 'தொடக்கத் தேதி' என்று தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டது. 1930 ஆம் ஆண்டு இதே நாளில்தான் INC இன் லாகூர் அமர்வின் (டிசம்பர் 1929) தீர்மானத்தைத் தொடர்ந்து பூர்ண ஸ்வராஜ் தினம் கொண்டாடப்பட்டது.

அரசியலமைப்பின் தொடக்கத்துடன், 1947 இன் இந்திய சுதந்திரச் சட்டம் மற்றும் 1935 ஆம் ஆண்டின் இந்திய அரசாங்கச் சட்டம், பிந்தைய சட்டத்தை திருத்திய அல்லது துணைபுரியும் அனைத்து சட்டங்களும் ரத்து செய்யப்பட்டன. இருப்பினும் தனியுரிமைக் கவுன்சில் அதிகார வரம்பு ஒழிப்புச் சட்டம் (1949) தொடரப்பட்டது.

அரசியலமைப்புச் சபையின் விமர்சனம்:

அரசியல் நிர்ணய சபையை விமர்சகர்கள் பல்வேறு காரணங்களுக்காக விமர்சித்துள்ளனர். இவை பின்வருமாறு:

1. **பிரதிநிதித்துவ அமைப்பு அல்ல:** அரசியல் நிர்ணய சபை ஒரு பிரதிநிதித்துவ அமைப்பு அல்ல என்று விமர்சகர்கள் வாதிட்டனர், ஏனெனில் அதன் உறுப்பினர்கள் உலகளாவிய வயது வந்தோர் உரிமையின் அடிப்படையில் இந்திய மக்களால் நேரடியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படவில்லை.
2. **ஒரு இறையாண்மை அமைப்பு அல்ல:** பிரித்தானிய அரசாங்கத்தின் முன்மொழிவுகளால் உருவாக்கப்பட்ட அரசியலமைப்புச் சபை இறையாண்மை கொண்ட அமைப்பு அல்ல என்று விமர்சகர்கள் நிலைநிறுத்தினார்கள். மேலும்,

UNIT - V - INDIAN POLITY

ஆங்கிலேய அரசின் அனுமதியுடன் பேரவை அமர்வுகளை நடத்தியதாக அவர்கள் தெரிவித்தனர்.

3. **நேரத்தை எடுத்துக்கொள்வது:** விமர்சகர்களின் கூற்றுப்படி, அரசியலமைப்பை உருவாக்குவதற்கு அரசியலமைப்பு சபை தேவையற்ற நீண்ட காலம் எடுத்தது. அமெரிக்க அரசியலமைப்பை உருவாக்கியவர்கள் தங்கள் வேலையை முடிக்க நான்கு மாதங்கள் மட்டுமே எடுத்ததாக அவர்கள் கூறினார்கள். இந்நிலையில், அரசியல் நிர்ணய சபையின் உறுப்பினரான நஜிருதீன் அகமது, வரைவுக் குழுவுக்கு தனது அவமதிப்பை வெளிப்படுத்தும் வகையில் புதிய பெயரை சூட்டினார். அவர் அதை "டி.ஃப்.டி. கமிட்டி" என்று அழைத்தார்.
4. **காங்கிரஸ் மேலாதிக்கம்:** அரசியல் நிர்ணய சபை காங்கிரஸ் கட்சியின் ஆதிக்கத்தில் இருப்பதாக விமர்சகர்கள் குற்றம் சாட்டினர். பிரித்தானிய அரசியலமைப்பு நிபுணரான கிரான்வில் ஆஸ்டின் குறிப்பிட்டார்: 'அரசியல் நிர்ணய சபையானது அடிப்படையில் ஒரு கட்சி நாட்டில் ஒரு கட்சி அமைப்பாக இருந்தது. சட்டமன்றம் காங்கிரஸாக இருந்தது, காங்கிரஸ் இந்தியாவாக இருந்தது.
5. **வழக்கறிஞர் - அரசியல்வாதி ஆதிக்கம்:** அரசியல் நிர்ணய சபை வழக்கறிஞர்கள் மற்றும் அரசியல்வாதிகளால் ஆதிக்கம் செலுத்தப்பட்டது என்பது விமர்சகர்களால் பராமரிக்கப்படுகிறது. சமூகத்தின் மற்ற பிரிவினருக்கு போதுமான பிரதிநிதித்துவம் இல்லை என்று அவர்கள் சுட்டிக்காட்டினர். இதுவே, அரசியலமைப்பின் பருமனான மற்றும் சிக்கலான மொழிக்கு முக்கிய காரணம்.
6. **இந்துக்களின் ஆதிக்கம்:** சில விமர்சகர்களின் கூற்றுப்படி, அரசியல் நிர்ணய சபை ஒரு இந்து மேலாதிக்க அமைப்பாக இருந்தது. லார்ட் விஸ்கவுண்ட் சைமன் அதை 'இந்துக்களின் உடல்' என்று அழைத்தார். இதேபோல், வின்ஸ்டன் சர்ச்சில், அரசியலமைப்புச் சபை 'இந்தியாவில் ஒரே ஒரு பெரிய சமூகத்தை மட்டுமே' பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகிறது என்று கருத்து தெரிவித்தார்.